

Οι απαρχές της αστυνομίας: Ενάντια στα πλήθη, όχι στο έγκλημα

του David Whitehouse (εισαγωγή-μετάφραση: risinggalaxy)

Εισαγωγή:

Το κείμενο που ακολουθεί, είναι μια επιμελημένη έκδοση της διάλεξης που έδωσε ο συγγραφέας στο Σικάγο, στα τέλη του Ιουνίου του 2012, στο ετήσιο «Συνέδριο για τον Σοσιαλισμό». Η διάλεξη πραγματεύεται τις απαρχές της αστυνομίας στον Αγγλοσαξονικό κόσμο. Ωστόσο, το πρώτο κεντρικά οργανωμένο αστυνομικό σώμα δημιουργείται στη Γαλλία στις 15 Μαρτίου του 1667, από τον βασιλιά Λουδοβίκο τον 14ο, για την αστυνόμευση της πόλης του Παρισιού, την μεγαλύτερη έως τότε πόλη της Ευρώπης. Σχεδόν δύο αιώνες μετά, δημιουργείται στο Λονδίνο στις 29 Σεπτεμβρίου του 1829, με τον Νόμο περί Μητροπολιτικής Αστυνομίας, το πρώτο μητροπολιτικό αστυνομικό σώμα με τη σύγχρονη μορφή που γνωρίζουμε. Είναι προφανές, πως η εφεύρεση της σύγχρονης αστυνομίας συμπίπτει χρονικά με την ανάδυση του σύγχρονου προλεταριάτου των πρώτων καπιταλιστικών μητροπόλεων, όσο και με την Βιομηχανική Επανάσταση που ακολούθησε. Έτσι, από τις απαρχές της, η σύγχρονη αστυνομία είναι μια δύναμη επιβολής των πολιτικών της αστικής τάξης και του κράτους, γνήσιος εγγυητής της συνέχισης της κυριαρχίας τους.

Το πρότυπο, στην αγγλική γλώσσα, μπορείτε να το βρείτε στο προσωπικό ιστολόγιο του συγγραφέα όπου και υπάρχει και εκτενής βιβλιογραφία για το θέμα.

Η ανάρτηση γίνεται υπό το βάρος των γεγονότων στην Αμερική, και την καταστολή που δέχονται οι μαύρες και μαύροι και διάφορες μειονότητες από το κεφάλαιο και το κράτος. Αλληλεγγύη σε όσες και όσους αγωνίζονται βάζοντας τα σώματα τους μπροστά στα πολεμικά τυφέκια των μπάτσων.

Εισαγωγή, μετάφραση: risinggalaxy

Επιμέλεια: isis

Οι «Πέντε Δρόμοι» του Κάτω Μανχάταν, ζωγραφισμένοι από τον George Catlin το 1827. Η πρώτη γειτονιά ελεύθερων μαύρων της Νέας Υόρκης, ήταν επίσης προορισμός για Ιρλανδούς μετανάστες και επίκεντρο της θεαλωδούς συλλογικής ζωής της νέας εργατικής τάξης. Οι μπάτσοι εφευρέθηκαν για τον έλεγχο τέτοιων γειτονιών και πληθυσμών.

Οι απαρχές της αστυνομίας. Ενάντια στα πλήθη, όχι στο έγκλημα

Στην Αγγλία και τις Ηνωμένες Πολιτείες, η αστυνομία εφευρέθηκε μέσα σε μερικές δεκαετίες, από το 1825 περίπου έως και το 1855.

Ο νέος θεσμός δεν ήταν μια απάντηση στην αύξηση της εγκληματικότητας και, στην πραγματικότητα, δεν οδήγησε σε νέες μεθόδους αντιμετώπισης του εγκλήματος. Ο πιο κοινός τρόπος των αρχών για να λύσουν ένα έγκλημα, πριν και μετά την εφεύρεση της αστυνομίας, ήταν να τους πει κάποιος, ποιος το έκανε.

Επιπλέον, το έγκλημα έχει να κάνει με πράξεις ατόμων, και οι κυρίαρχες ελίτ που εφηύραν

την αστυνομία, απαντούσαν στις προκλήσεις που έθετε η συλλογική δράση. Για να το πούμε με απλά λόγια: Οι αρχές δημιούργησαν την αστυνομία ως αντίδραση στα μεγάλα, απείθαρχα πλήθη. Δηλαδή, στις απεργίες στην Αγγλία, στις ταραχές στην Βόρεια Αμερική και στην απειλή εξεγέρσεων των σκλάβων στο Νότο. Άρα, η αστυνομία ήταν μια αντίδραση στα πλήθη, όχι στο έγκλημα.

Θα επικεντρωθώ αρκετά στην ταυτότητα αυτού του πλήθους και στο πώς μετατράπηκε σε απειλή. Θα δούμε ότι μια δυσκολία που αντιμετώπισαν οι κυρίαρχοι, εκτός από την ανάπτυξη της κοινωνικής πόλωσης στα αστικά κέντρα, υπήρξε η κατάρρευση των παλιών μεθόδων προσωπικής επιτήρησης του εργαζόμενου πληθυσμού. Σε αυτές τις δεκαετίες, το κράτος παρενέβη ώστε να κλείσει τις κοινωνικές ρωγμές.

Θα δούμε πως, στον Βορρά, η εφεύρεση της αστυνομίας υπήρξε ένα μόνο μέρος της κρατικής προσπάθειας για τη διαχείριση της εργατικής δύναμης σε καθημερινή βάση. Οι κυβερνήσεις επέκτειναν, επίσης, τα συστήματα ανακούφισης των φτωχών ώστε να ρυθμίσουν την αγορά εργασίας, και ανέπτυξαν το σύστημα δημόσιας εκπαίδευσης ώστε να ρυθμίσουν τα μυαλά των εργατών. Θα ενώσω αυτά τα σημεία με την δουλειά της αστυνομίας αργότερα, αλλά θα επικεντρωθώ κυρίως στο πώς η αστυνομία αναπτύχθηκε στο Λονδίνο, τη Νέα Υόρκη, το Τσάρλεστον (Νότια Καρολίνα) και τη Φιλαδέλφεια.

Για να αποκτήσουμε μια αίσθηση του τι είναι τόσο σημαντικό σχετικά με τη σύγχρονη αστυνομία, θα βοηθούσε να μιλήσουμε για την κατάσταση του καπιταλισμού όταν μόλις ξεκινούσε. Ειδικότερα, ας εξετάσουμε τις πόλεις με αγορές, της ύστερης μεσαιωνικής περιόδου, πριν από χίλια περίπου χρόνια.

Η κυρίαρχη τάξη της εποχής δεν κατοικούσε στις πόλεις. Οι φεουδάρχες γαιοκτήμονες, είχαν την έδρα τους στην εξοχή. Δεν είχαν αστυνομούς. Μπορούσαν να συγκροτήσουν ένοπλες δυνάμεις για να τρομοκρατήσουν τους δουλοπάροικους -που βρίσκονταν σε καθεστώς ημισκλαβιάς- ή για να πολεμήσουν ενάντια σε άλλους ευγενείς. Αλλά οι δυνάμεις αυτές, δεν ήταν επαγγελματικές ή πλήρους απασχόλησης.

Ο πληθυσμός των πόλεων αποτελούνταν κυρίως από δουλοπάροικους που είχαν εξαγοράσει την ελευθερία τους ή απλά είχαν αποδράσει από τους αφέντες τους. Ήταν γνωστοί ως μπουρζουάδες (αστοί) που σημαίνει «κάτοικοι των πόλεων». Οι αστοί υπήρξαν πρωτοπόροι στις οικονομικές σχέσεις, που αργότερα έγιναν γνωστές ως καπιταλισμός.

Για την οικονομία της συζήτησης, ας πούμε πως καπιταλιστής είναι αυτός που χρησιμοποιεί το χρήμα για να δημιουργεί περισσότερο χρήμα. Στην αρχή, οι κυρίαρχοι καπιταλιστές ήταν έμποροι. Ένας έμπορος παίρνει λεφτά για να αγοράζει αγαθά ώστε να τα πουλήσει για περισσότερα λεφτά. Υπάρχουν, επίσης, καπιταλιστές που ασχολούνται μόνο με λεφτά -τραπεζίτες-, οι οποίοι δανείζουν ένα συγκεκριμένο ποσό ώστε να πάρουν πίσω περισσότερα.

Μπορεί είναι κανείς, επίσης, τεχνίτης που αγοράζει υλικά και κατασκευάζει κάτι, όπως για παράδειγμα παπούτσια, ώστε να τα πουλήσει για περισσότερα χρήματα. Στο συντεχνιακό σύστημα, ένας αρχιτεχνίτης θα δούλευε μαζί τους και θα επέβλεπε ειδικευμένους τεχνίτες και μαθητευόμενους. Οι αρχιτεχνίτες έβγαζαν κέρδος από τη δουλειά των υπόλοιπων, άρα υπήρχε εκμετάλλευση, αλλά οι ειδικευμένοι τεχνίτες και οι μαθητευόμενοι είχαν βάσιμες ελπίδες να γίνουν οι ίδιοι, τελικά, αρχιτεχνίτες. Οπότε, οι ταξικές σχέσεις στις πόλεις ήταν αρκετά ρευστές, ειδικά σε σύγκριση με την σχέση μεταξύ ευγενούς και

δουλοπάροικου. Εκτός από αυτό, οι συντεχνίες λειτουργούσαν με τρόπους που έβαζαν κάποια όρια στην εκμετάλλευση, άρα ήταν οι έμποροι που, στην πραγματικότητα, συσσωρεύαν κεφάλαιο εκείνη την εποχή.

Στη Γαλλία, μεταξύ του 11ου και του 12ου αιώνα, αυτές οι πόλεις έγιναν γνωστές ως κομμούνες (κοινότητες). Αυτές ενσωματώθηκαν σε κομμούνες κάτω από διάφορες συνθήκες. Κάποιες φορές με την έγκριση του τοπικού φεουδάρχη, αλλά γενικά θεωρούνταν αυτοδιοικούμενες οντότητες ή ακόμα και πόλεις-κράτη.

Όμως, δεν είχαν αστυνομικούς. Είχαν τα δικά τους δικαστήρια -και μικρές οπλισμένες δυνάμεις επανδρωμένες από τους ίδιους τους κάτοικους της πόλης. Αυτές οι δυνάμεις δεν είχαν σε τίποτα να κάνουν με τη σύλληψη ανθρώπων ώστε να αντιμετωπίσουν κατηγορίες. Αν σε λήστευαν ή σου επιτίθονταν ή σε εξαπατούσαν σε μια εμπορική συμφωνία, τότε εσύ, ο πολίτης, θα απήγγειλες κατηγορίες.

Ένα παράδειγμα αυτής της «κάνε το μόνος σου» δικαιοσύνης, μιας μεθόδου που διήρκεσε αιώνες, ήταν γνωστή ως «κραυγή και κλάμα». Αν βρισκόσουν στην αγορά και έβλεπες κάποιον να κλέβει, υποτίθεται πως έπρεπε να φωνάξεις και να ουρλιάξεις λέγοντας «στάσου, κλέφτη!» και να τον κυνηγήσεις. Μετά από αυτό, οποιοσδήποτε σε έβλεπε να το κάνεις, υποτίθεται ότι έπρεπε να προσθέσει και τη δικιά του φωνή στη δικιά σου και να κυνηγήσει και αυτός τον κλέφτη.

Οι πόλεις δεν χρειάζονταν μπάτσους γιατί είχαν υψηλό βαθμό κοινωνικής ισότητας, πράγμα που έδινε στους ανθρώπους μια αίσθηση αμοιβαίων υποχρεώσεων. Με το πέρασμα του χρόνου, οι ταξικές συγκρούσεις εντάθηκαν στο εσωτερικό των πόλεων, αλλά ακόμα και έτσι, οι πόλεις κράτησαν τη συνοχή τους -μέσω ενός κοινού ανταγωνισμού ενάντια στην ισχύ των ευγενών και μέσω των συνεχιζόμενων δεσμών αμοιβαίων υποχρεώσεων.

Για εκατοντάδες χρόνια, οι Γάλλοι, διατηρούσαν μια εξιδανικευμένη ανάμνηση αυτών των πρώιμων πόλεων -κομμούνων-, ως αυτοδιοικούμενες κοινότητες μεταξύ ίσων. Έτσι, δεν αποτελεί έκπληξη πως το 1871, όταν οι εργάτες κατέλαβαν το Παρίσι, το ονόμασαν Κομμούνα. Αλλά αυτό, είναι ένα άλμα μπροστά στο χρόνο σε σχέση με το σημείο της αφήγησης.

Ο καπιταλισμός υπέστη μεγάλες αλλαγές, καθώς αναπτυσσόταν εντός της φεουδαρχικής κοινωνίας. Πρώτα απ' όλα, αυξήθηκε το μέγεθος του συσσωρευμένου κεφαλαίου. Όπως είπαμε και προηγουμένως, αυτό είναι το νόημα -το να μετατρέπεις μικρούς σωρούς από λεφτά σε μεγαλύτερους σωρούς από λεφτά. Το μέγεθος της συσσωρεύσεως μεγάλωσε με αστρονομικούς ρυθμούς κατά τη διάρκεια της κατάκτησης της Αμερικής, καθώς ο χρυσός και το ασήμι λεηλατήθηκαν από τον Νέο Κόσμο και Αφρικανοί απήχθησαν για να δουλεύουν σε φυτείες.

Όλο και περισσότερα αγαθά παράγονταν ώστε να πουληθούν στις αγορές. Οι χαμένοι του ανταγωνισμού των αγορών άρχισαν να χάνουν την ανεξαρτησία τους ως παραγωγοί και έπρεπε να βρουν δουλειές με μισθό. Αλλά, σε μέρη όπως η Αγγλία, η μεγαλύτερη δύναμη που οδήγησε τους ανθρώπους να ψάχνουν για μισθωτή εργασία ήταν το κρατικά εγκεκριμένο κίνημα που οδήγησε τους χωρικούς εκτός της γης.[1]

Οι πόλεις μεγάλωναν καθώς οι χωρικοί ερχόντουσαν ως πρόσφυγες από την επαρχία, ενώ οι ανισότητες αυξάνονταν εντός τους. Η καπιταλιστική μπουρζουαζία έγινε ένα κοινωνικό

στρώμα που ήταν περισσότερο διακριτό από τους εργάτες, απ' ό,τι ήταν τον προηγούμενο καιρό. Οι αγορές είχαν μια διαβρωτική συνέπεια στην αλληλεγγύη των συντεχνιών των τεχνιτών – κάτι που θα αναλύσω με περισσότερες λεπτομέρειες όταν μιλήσω για την Νέα Υόρκη. Τα εργαστήρια μεγάλωσαν όσο ποτέ άλλοτε, μιας και ένα αφεντικό από την Αγγλία μπορούσε να είναι επί κεφαλής δεκάδων εργατών. Αναφέρομαι περίπου στο δεύτερο μισό του 17ου αιώνα, την περίοδο ακριβώς πριν την έναρξη της πραγματικής εκβιομηχάνισης των εργοστασίων.

Τότε ακόμα δεν υπήρχαν μπάτσοι, αλλά οι πλουσιότερες τάξεις άρχισαν να καταφεύγουν σε όλο και περισσότερη βία ώστε να καταστείλουν τον φτωχό πληθυσμό. Μερικές φορές ο στρατός διατασσόταν να πυροβολεί εξεγερμένα πλήθη και κάποιες φορές οι αστυφύλακες[2] θα συνελάμβαναν τους ηγέτες και θα τους κρεμούσαν. Επομένως, είχε ξεκινήσει να εντείνεται η πάλη των τάξεων, αλλά οι πραγματικές αλλαγές άρχισαν να συμβαίνουν με το ξεκίνημα της Βιομηχανικής Επανάστασης στην Αγγλία.

Την ίδια στιγμή, οι Γάλλοι, περνούσαν και αυτοί μια περίοδο πολιτικής και κοινωνικής επανάστασης, αρχής γενομένης το 1789. Η αντίδραση της Αγγλικής άρχουσας τάξης, ήταν να πανικοβληθεί μπροστά στην πιθανότητα ότι οι Άγγλοι εργάτες θα ακολουθούσαν το παράδειγμα των Γάλλων. Έθεσαν εκτός νόμου τα συνδικάτα και τις συναντήσεις άνω των πενήντα ατόμων.

Παρόλα αυτά, οι Άγγλοι εργάτες διοργάνωναν όλο και μεγαλύτερες διαδηλώσεις και απεργίες από το 1792 -περίπου- μέχρι και το 1820. Η απάντηση της άρχουσας τάξης ήταν να στείλει το στρατό. Αλλά ο στρατός μπορούσε να κάνει μόνο δύο πράγματα. Μπορούσε να αρνηθεί να πυροβολήσει, οπότε το πλήθος θα μπορούσε να συνεχίσει αυτό για το οποίο είχε βγει στους δρόμους. Ή θα έριχνε στο ψαχνό και θα δημιουργούσε μάρτυρες της εργατικής τάξης.

Ακριβώς αυτό συνέβη στο Μάντσεστερ το 1819. Στρατιώτες στάλθηκαν να επιτεθούν σε ένα πλήθος 80.000 ατόμων, τραυματίζοντας εκατοντάδες και σκοτώνοντας έντεκα. Αντί να καταστείλουν το πλήθος, αυτή η πράξη, που έγινε γνωστή ως η Σφαγή του Πήτερλου, προκάλεσε ένα κύμα απεργιών και διαδηλώσεων.

Ακόμα και η ανθεκτική στο χρόνο τακτική του κρεμάσματος των ηγετών του κινήματος, άρχισε να γυρίζει μπούμπεραγκ. Μια εκτέλεση θα είχε ως αποτέλεσμα τον εκφοβισμό ενός πλήθους εκατό ατόμων, αλλά τα πλήθη τώρα έφταναν μέχρι και τους 50.000 υποστηρικτές του καταδικασμένου, και οι εκτελέσεις απλά τους έκαναν να θέλουν να πολεμήσουν. Η ανάπτυξη των Βρετανικών πόλεων και η ανάπτυξη της πόλωσης εντός τους -ήτοι, δύο ποσοτικές αλλαγές- άρχισαν να παράγουν νέα ξεσπάσματα αγώνων.

Η άρχουσα τάξη χρειαζόταν νέους θεσμούς, ώστε να αποκτήσει ξανά τον έλεγχο. Ένας από αυτούς ήταν η αστυνομία του Λονδίνου που ιδρύθηκε το 1829, δέκα χρόνια μόνο μετά τα γεγονότα στο Πήτερλου. Η νέα αστυνομική δύναμη σχεδιάστηκε ειδικά για να εφαρμόζει βίαιες, μη θανάσιμες μεθόδους, στα πλήθη ώστε να τα διαλύει, αποφεύγοντας βάσει σχεδίου να δημιουργεί μάρτυρες. Βέβαια, οποιαδήποτε δύναμη που έχει οργανωθεί για να ασκεί βία σε καθημερινή βάση, κάποια στιγμή θα σκοτώσει ανθρώπους. Αλλά για κάθε αστυνομική δολοφονία υπάρχουν εκατοντάδες ή και χιλιάδες βίαιες πράξεις της αστυνομίας που είναι μη θανάσιμες -ρυθμισμένες και υπολογισμένες να εκφοβίζουν ενόσω αποφεύγουν να προκαλούν μια οργισμένη συλλογική αντίδραση.

Όταν η αστυνομία του Λονδίνου δεν ήταν συγκεντρωμένη σε ομάδες για τον έλεγχο του πλήθους, ήταν διασπαρμένη σε όλη την πόλη, για την αστυνόμευση της καθημερινής ζωής των φτωχών και της εργατικής τάξης. Αυτό συνοψίζει τη διπλή λειτουργία της σύγχρονης αστυνομίας: Υπάρχει μια διασπαρμένη μορφή επιτήρησης και εκφοβισμού, η οποία γίνεται στο όνομα της καταπολέμησης του εγκλήματος, και υπάρχει και η συγκεντρωμένη μορφή δραστηριότητας που καταπολεμά τις απεργίες, τις ταραχές και τις μεγάλες διαδηλώσεις.

Γι' αυτόν τον λόγο εφευρέθηκαν οι μπάτσοι – για την αντιμετώπιση του πλήθους-, αλλά αυτό που βλέπουμε τις περισσότερες φορές, είναι η παρουσία των μπάτσων στη καθημερινότητα μας. Πριν μιλήσω για την εξέλιξη της αστυνομίας στην Νέα Υόρκη, θέλω να εξερευνήσω τη σύνδεση μεταξύ αυτών των δύο τρόπων αστυνόμευσης.

Θα ξεκινήσω με το πιο γενικό θέμα της ταξικής πάλης σχετικά με τη χρήση των ανοιχτών χώρων. Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό θέμα για τους εργάτες και τους φτωχούς. Οι εξωτερικοί χώροι είναι σημαντικοί για τους εργάτες, για τη δουλειά, για την αναψυχή και τη διασκέδαση, για τη διαβίωση, αν δεν έχει κανείς σπίτι και για την πολιτική.

Πρώτον, ως προς την εργασία. Ενώ οι πετυχημένοι έμποροι μπορούσαν να ελέγχουν τους εσωτερικούς χώρους, όσοι δεν είχαν στη διάθεσή τους πολλά μέσα έπρεπε να στήνουν τις δουλειές τους έξω ως πλανόδιοι πωλητές. Οι έμποροι, που ήταν καθεστώς, τους έβλεπαν ως ανταγωνιστές και καλούσαν την αστυνομία να τους απομακρύνει.

Οι πλανόδιοι πωλητές ήταν επίσης αποτελεσματικοί προμηθευτές κλεμμένων αγαθών, γιατί μετακινούνταν και ήταν ανώνυμοι. Δεν ήταν μόνο οι πορτοφολάδες και οι διαρρήκτες που χρησιμοποιούσαν με αυτό τον τρόπο τους πλανόδιους πωλητές. Οι υπηρέτες και οι σκλάβοι της μεσαίας τάξης έκλεβαν επίσης από τα αφεντικά τους και περνούσαν τα αγαθά στους τοπικούς πωλητές (παρεμπιπτόντως, η πόλη της Νέας Υόρκης είχε σκλάβους μέχρι το 1827). Ο πλούτος που διέρρεε από τα άνετα σπίτια της πόλης ήταν ακόμα ένας λόγος που η μεσαία τάξη απαιτούσε την ανάληψη δράσης ενάντια στους πλανόδιους μικροπωλητές.

Επίσης, ο δρόμος ήταν απλά το μέρος όπου οι εργάτες θα περνούσαν τον ελεύθερο χρόνο τους – επειδή τα σπίτια τους δεν ήταν άνετα. Ο δρόμος ήταν ένα μέρος όπου μπορούσαν να αποκτήσουν φιλίες και δωρεάν διασκέδαση, και, ανάλογα το μέρος και τη στιγμή, μπορούσαν να εμπλακούν στις διαδικασίες αμφισβήτησης, είτε θρησκευτικές είτε πολιτικές. Ο Βρετανός μαρξιστής ιστορικός E.P Thomson, συνοψισε όλα αυτά όταν έγραψε πως η Αγγλική αστυνομία του 19ου αιώνα ήταν

αμερόληπτη, προσπαθώντας να καθαρίσει τους δρόμους εξίσου από πωλητές, ζητιάνους, πόρνες, διασκεδαστές, διαμαρτυρίες, παιδιά που έπαιζαν ποδόσφαιρο, ελεύθερους στοχαστές και σοσιαλιστές ρήτορες. Η αφορμή πολύ συχνά ήταν μια καταγγελία για διατάραξη εμπορίου που είχε υποβληθεί από κάποιον ιδιοκτήτη μαγαζιού.

Και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού, οι περισσότερες συλλήψεις αφορούσαν εγκλήματα χωρίς θύματα ή εγκλήματα κατά της δημόσιας τάξης. Ένας άλλος μαρξιστής ιστορικός, ο Sidney Haring, σημείωσε: «Ο ορισμός του εγκληματολόγου περί “εγκλημάτων δημοσίας τάξεως” βρίσκεται πολύ επικίνδυνα κοντά στον ορισμό του ιστορικού περί “δραστηριοτήτων ελεύθερου χρόνου της εργατικής τάξης”».

Η ζωή στον εξωτερικό χώρο ήταν -και είναι- ιδιαίτερα σημαντική για την πολιτική της εργατικής τάξης. Οι καθεστωτικοί πολιτικοί και οι εταιρικοί διευθυντές μπορούν να

συναντηθούν σε κλειστούς χώρους και να πάρουν αποφάσεις που έχουν μεγάλες επιπτώσεις, επειδή αυτοί οι άνθρωποι είναι επικεφαλής γραφειοκρατιών και εργατικών δυνάμεων. Αλλά όταν οι εργαζόμενοι συναντώνται και παίρνουν αποφάσεις για το πώς θα αλλάξουν τα πράγματα, δεν σημαίνει και πολλά, εκτός αν καταφέρουν να μαζέψουν κάποιους υποστηρικτές έξω στους δρόμους, είτε πρόκειται για απεργία είτε για διαδήλωση. Ο δρόμος είναι το πεδίο δοκιμών για τις περισσότερες πολιτικές της εργατικής τάξης και η άρχουσα τάξη έχει πλήρη επίγνωση αυτού. Αυτός είναι ο λόγος που βάζουν την αστυνομία στο δρόμο ως αντίπαλη δύναμη, κάθε φορά που η εργατική τάξη δείχνει την δύναμή της.

Η καθημερινή δουλειά επιτρέπει επίσης στους διοικητές να ανακαλύπτουν ποιοι μπάτσοι είναι πιο άνετοι στο να προκαλούν πόνο – και τότε να τους τοποθετούν στις πρώτες γραμμές όταν πρόκειται να διαλύσουν ένα πλήθος. Την ίδια στιγμή, ο «καλός μπάτσος» που μπορεί να συναντήσει κανείς κατά τη διάρκεια της καταστολής, παρέχει κρίσιμη κάλυψη δημοσίων σχέσεων για τη δουλειά που χρειάζεται να κάνουν οι «κακοί μπάτσοι». Η δουλειά ρουτίνας μπορεί επίσης να είναι χρήσιμη σε περιόδους πολιτικής αναταραχής επειδή η αστυνομία έχει ήδη περάσει χρόνο στις γειτονιές προσπαθώντας να ταυτοποιήσει τους ηγέτες και τους ριζοσπάστες.

Τώρα μπορούμε να επανέλθουμε στην ιστορική αφήγηση και να μιλήσουμε για την πόλη της Νέας Υόρκης.

Θα ξεκινήσω με ένα δυο σημεία σχετικά με τις παραδόσεις που είχαν τα πλήθη πριν την επανάσταση. Κατά τη διάρκεια της αποικιοκρατικής περιόδου, κάποιες φορές οι άνθρωποι γινόντουσαν εριστικοί, αλλά πολύ συχνά αυτό μορφοποιούνταν με τρόπους που η αποικιακή ελίτ θα ενέκρινε ή τουλάχιστον θα ανέχονταν. Υπήρχαν αρκετοί εορτασμοί που θα τους τοποθετούσαμε στην κατηγορία της «αταξίας», στους οποίους οι κοινωνικές θέσεις αντιστρέφονταν και τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα θα προσποιούνταν ότι βρίσκονταν στην κορυφή. Αυτός ήταν ένας τρόπος για τα υποδεέστερα κοινωνικά στρώματα να αποβάλουν λίγη από την πίεση της καταπίεσής τους, σατιρίζοντας τους αφέντες τους – ένας τρόπος ο οποίος αναγνώριζε το δικαίωμα των ελίτ να βρίσκονται στην εξουσία όλες τις υπόλοιπες μέρες του χρόνου. Αυτή η παράδοση της συμβολικής «αταξίας» ήταν ιδιαίτερα δημοφιλής, κατά την περίοδο των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς. Ακόμα και οι σκλάβοι επιτρέπονταν να συμμετέχουν.

Υπήρχε επίσης, ένας ετήσιος εορτασμός της «Ημέρας του Πάπα», όπου τα μέλη της Προτεσταντικής πλειοψηφίας θα παρήλαυναν στους δρόμους με ομοιώματα, συμπεριλαμβανομένου και ενός του Πάπα – ως ότου τα κάψουν στο τέλος. Μια μικρή, σεχταριστική προβοκάτσια «για την πλάκα», που είχε την έγκριση των αρχών της πόλης. Η «Ημέρα του Πάπα», δεν οδηγούσε συνήθως σε πράξεις βίας προς τους Καθολικούς, καθώς υπήρχαν μόνο μερικές εκατοντάδες από αυτούς σε ολόκληρη την Νέα Υόρκη – και ούτε μια Καθολική εκκλησία πριν την επανάσταση.

Αυτές οι παραδόσεις του πλήθους ήταν ηχηρές ακόμα και ταραχώδεις, αλλά έτειναν να ενισχύουν την σύνδεση μεταξύ των κατώτερων στρωμάτων και των ελίτ και όχι να προκαλούν ρήξη μεταξύ τους.

Τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα ήταν επίσης ενωμένα με τις ελίτ μέσω της συνεχούς προσωπικής επιτήρησης. Αυτό ίσχυε για τους σκλάβους και τους οικιακούς υπηρέτες, φυσικά, αλλά οι μαθητευόμενοι και οι ειδικευμένοι τεχνίτες ζούσαν επίσης στο ίδιο σπίτι με

τον αφέντη. Έτσι, δεν υπήρχαν πολλοί από αυτούς τους κατώτερους ανθρώπους να τριγυρνούν στους δρόμους όλες τις ώρες. Στην πραγματικότητα, υπήρχε μια αποικιακή οδηγία για κάποιο διάστημα, που έλεγε πως οι εργαζόμενοι άνθρωποι θα έπρεπε να βρίσκονται στους δρόμους μόνο από και προς την δουλειά.

Αυτή η κατάσταση άφηνε τους ναύτες και τους εργάτες χωρίς σταθερή εργασία, να αποτελούν τα πιο εξαχρειωμένα -και χωρίς επιτήρηση- στοιχεία της πόλης. Αλλά οι ναύτες περνούσαν τον περισσότερο χρόνο τους κοντά στην παραλία και οι εργάτες -δηλαδή η τάξη των μισθωτών εργατών- δεν είχε σχηματιστεί ακόμα σε μεγάλη ομάδα.

Υπό αυτές τις συνθήκες, όπου οι περισσότεροι άνθρωποι τελούσαν ήδη υπό συνεχή επιτήρηση κατά τη διάρκεια της ημέρας, δεν υπήρχε ανάγκη για την ύπαρξη τακτικού αστυνομικού σώματος. Υπήρχε μια βραδινή περίπολος, η οποία προσπαθούσε να περιφρουρεί από βανδαλισμούς και συνελάμβανε όποιο μαύρο άτομο δεν μπορούσε να αποδείξει πως δεν ήταν ελεύθερος-η. Με κανένα τρόπο η περίπολος δεν ήταν επαγγελματική. Από αυτούς, όλοι είχαν πρωινές δουλειές και είχαν κυλιόμενες βάρδιες στην περίπολο, ώστε να μην περιπολούν σε τακτική βάση, ενώ όλοι μισούσαν αυτή την υποχρέωση. Οι πλούσιοι πλήρωναν την μη-συμμετοχή τους, δίνοντας λεφτά σε αντικαταστάτες.

Κατά τη διάρκεια της ημέρας, ένας μικρός αριθμός χωροφυλάκων βρίσκονταν σε υπηρεσία, αλλά δεν περιπολούσαν. Ήταν δικαστικοί αντιπρόσωποι που εκτελούσαν εντάλματα, όπως κλήσεις για εμφάνιση στο δικαστήριο και εντάλματα σύλληψης. Δεν διενεργούσαν έρευνες. Από το 1700 έως το 1800 και αρκετά μετά, το σύστημα βασιζόταν σχεδόν εξ ολοκλήρου σε πολίτες πληροφοριοδότες, στους οποίους υποσχόταν μερίδιο από το πρόστιμο που θα πλήρωνε ο παραβάτης.

Η επαναστατική περίοδος άλλαξε μερικά πράγματα, σε σχέση με τον ρόλο των μαζών και τις σχέσεις μεταξύ των τάξεων. Τη δεκαετία του 1760, ξεκινώντας από την εκστρατεία ενάντια στον Νόμο της Σφραγίδας[3], η ελίτ των εμπόρων και των ιδιοκτητών γης προώθησε νέους τρόπους λαϊκών κινητοποιήσεων. Αυτές ήταν νέες δυναμικές διαδηλώσεις και ταραχές, οι οποίες είχαν δανειστεί από προϋπάρχουσες παραδόσεις την χρήση ομοιωμάτων. Αντί να καίνε τον Πάπα, θα έκαigan τον κυβερνήτη ή τον Βασιλιά Γεώργιο.

Δεν έχω το περιθώριο να επεκταθώ σε λεπτομέρειες σχετικά με το τι έκαναν, αλλά είναι σημαντικό να σημειώσουμε την ταξική σύνθεση αυτών των μαζών. Μέλη των ελίτ μπορεί να παρευρίσκονταν οι ίδιοι [στις διαδηλώσεις], αλλά το κυρίως σώμα αυτών των μαζών αποτελούνταν από ειδικευμένους εργάτες που ήταν συλλογικά γνωστοί ως «οι μηχανικοί». Αυτό σημαίνει πως ένας αρχιτεχνίτης θα ήταν στο πλήθος μαζί με τους ειδικευμένους και τους μαθητευόμενους τεχνίτες. Οι άνθρωποι υψηλότερης κοινωνικής θέσης έτειναν να βλέπουν τους αρχιτεχνίτες ως υπαρχηγούς τους, που κινητοποιούσαν τους υπόλοιπους μηχανικούς.

Καθώς η σύγκρουση με την Βρετανία εντεινόταν, οι μηχανικοί ριζοσπαστικοποιήθηκαν περισσότερο και οργανώθηκαν ανεξάρτητα από την αποικιακή ελίτ. Υπήρχε ρήγμα μεταξύ των μηχανικών και των ελίτ, αλλά δεν εξελίχθηκε ποτέ σε ολοκληρωτική διάσπαση.

Και φυσικά, όταν νικήθηκαν οι Βρετανοί και οι ελίτ έστησαν την δικιά τους κυβέρνηση, αντιμετώπισαν πολλή από αυτή την υποκίνηση στους δρόμους. Συνέχισαν να υπάρχουν εξεγέρσεις και ταραχές στις νέες ανεξάρτητες Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά έπαιρναν νέες

μορφές – εν μέρη λόγω της οικονομικής ανάπτυξης που έσπαγε την ενότητα των ίδιων των μηχανικών.

Τώρα θα στραφώ σε εκείνες τις εξελίξεις που ακολούθησαν την επανάσταση – αλλαγές που παρήγαγαν μια νέα εργατική τάξη, μέσα από μια δίνη αλληλοσυγκρουόμενων κοινωνικών στοιχείων.

Ας αρχίσουμε με τους ειδικευμένους εργάτες. Ακόμα και πριν την επανάσταση, ο διαχωρισμός μεταξύ αρχιτεχνιτών και ειδικευμένων τεχνιτών, είχε οξυνθεί. Για να το κατανοήσουμε αυτό, θα πρέπει να εστιάσουμε τη προσοχή μας στην αργή επίδραση που είχε το συντεχνιακό σύστημα: επίσημες συντεχνίες δεν υπήρχαν στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά ορισμένες από τις παραδόσεις τους επιζούσαν ανάμεσα στους ειδικευμένους εργάτες.

Οι παλιές συντεχνίες ήταν επί της ουσίας καρτέλ, ενώσεις εργατών που είχαν το μονοπώλιο σε μια συγκεκριμένη ειδικότητα, το οποίο τους επέτρεπε να διαχειρίζονται την αγορά. Είχαν τη δυνατότητα να ορίζουν κατά παραγγελία τις τιμές, ακόμα και να αποφασίζουν εκ των προτέρων πόσο μεγάλη θα ήταν η αγορά.

Η διαχείριση της αγοράς επέτρεπε, ως ένα βαθμό, μια εθιμική σταθερότητα των σχέσεων ανάμεσα στους εργάτες του ίδιου κλάδου. Ένας αρχιτεχνίτης αποκτούσε έναν μαθητευόμενο, ως οικιακό βοηθό για τους γονείς του, με την υπόσχεση πως θα του δίδασκε μια τέχνη, δίνοντάς του ένα δωμάτιο και έναν πάγκο για επτά χρόνια. Οι μαθητευόμενοι αποφοιτούσαν και γίνονταν ειδικευμένοι τεχνίτες, αλλά συνέχιζαν να δουλεύουν για τον ίδιο αρχιτεχνίτη όσο δεν υπήρχε κάποια θέση για αυτούς ώστε να γίνουν οι ίδιοι αρχιτεχνίτες. Οι ειδικευμένοι πληρώνονταν με μισθό ανάλογο με τον τεχνίτη βάσει μακροπρόθεσμων συμβολαίων. Αυτό σήμαινε πως ο μισθός θα συνέχιζε να λαμβάνεται ανεξάρτητα από τις εποχιακές διακυμάνσεις στον όγκο της δουλειάς. Ακόμα και χωρίς την επίσημη δομή των συντεχνιών, πολλές από αυτές τις εθιμικές σχέσεις, υπήρχαν ακόμα στην προεπαναστατική περίοδο.

Ωστόσο, από το 1750 περίπου μέχρι το 1850, αυτή η εταιρική δομή εντός των ειδικευμένων κλάδων κατέρρεε, επειδή η εξωτερική σχέση (ο έλεγχος της αγοράς από τους τεχνίτες του κλάδου) είχε επίσης ξεκινήσει να καταρρέει. Το εμπόριο που έρχονταν από άλλες πόλεις ή από το εξωτερικό, θα υποβάθμιζε τη δυνατότητα των αρχιτεχνιτών να καθορίζουν τις τιμές, και έτσι τα εργαστήρια ρίχνονταν στον μεταξύ τους ανταγωνισμό, με τρόπο που είναι παρόμοιος με τον σημερινό.

Ο ανταγωνισμός ώθησε τους αρχιτεχνίτες να μετατραπούν περισσότερο σε επιχειρηματίες, οι οποίοι έψαχναν να βρουν καινοτομίες για την εξοικονόμηση εργασίας και συμπεριφέρονταν στους εργάτες τους σαν να ήταν αλλοτριωμένοι μισθωτοί εργάτες. Οι επιχειρήσεις έγιναν μεγαλύτερες και περισσότερο απρόσωπες – μοιάζοντας πιο πολύ σε εργοστάσια, με δεκάδες εργάτες.

Τις πρώτες δεκαετίες του 19ου αιώνα, οι υπάλληλοι όχι μόνο δεν έχαναν τα μακροπρόθεσμα συμβόλαιά τους, αλλά και τη δυνατότητα να διαμένουν στα σπίτια των αφεντικών. Για τους μαθητευόμενους αυτό υπήρξε μια απελευθερωτική εμπειρία, μιας και ως νεολαίοι απαλλάσσονταν και από την εξουσία των γονιών τους και από την εξουσία των δικών τους αφεντικών. Ελεύθεροι να έρχονται και να φεύγουν όποτε ήθελαν, θα συναντούσαν νεαρές γυναίκες και θα δημιουργούσαν τη δική τους κοινωνική ζωή μεταξύ

των συνομηλικών τους. Οι εργαζόμενες γυναίκες δούλευαν κυρίως ως οικιακοί βοηθοί διαφόρων ειδών, εκτός αν ήταν πόρνες.

Η ζωή έξω μεταμορφώθηκε, καθώς αυτοί οι νέοι άνθρωποι αναμιγνύονταν με άλλα κομμάτια του πληθυσμού που αποτελούσαν την αναπτυσσόμενη εργατική τάξη.

Αυτή η μίξη δεν ήταν πάντοτε ειρηνική. Η μετανάστευση Ιρλανδών Καθολικών αυξήθηκε μετά το 1800. Μέχρι το 1829, υπήρχαν περίπου 25.000 Καθολικοί στην πόλη – ένας στους οκτώ κατοίκους. Οι Ιρλανδοί ήταν διαχωρισμένοι ανά γειτονιά, ζώντας πολύ συχνά δίπλα με τους Μαύρους, οι οποίοι αποτελούσαν τότε το πέντε τοις εκατό του πληθυσμού. Το 1799, οι Προτεστάντες έκαψαν ένα ομοίωμα του Αγίου Πατρικίου και οι Ιρλανδοί ανταπέδωσαν. Αυτές οι μάχες συνέχισαν να ξεσπούν τα επόμενα χρόνια και ήταν ξεκάθαρο στους Ιρλανδούς πως οι χωροφύλακες και η περίπολος έπαιρναν θέση εναντίον τους.

Έτσι, πριν υπάρξουν καν οι σύγχρονες αστυνομικές δυνάμεις, οι άνθρωποι του νόμου ενεργούσαν βάσει ρατσιστικών διαχωρισμών (racial profiling)[4]. Η ελίτ της πόλης πρόσεξε την έλλειψη σεβασμού για την περίπολο, από την μεριά των Ιρλανδών -την ανοικτή μαχητικότητά τους- και απάντησε με την επέκταση της περιπόλου και περισσότερο στοχευμένες περιπολίες. Αυτό συνέβη, συγχρόνως, με την αύξηση της αστυνόμευσης των Αφρικάνων, οι οποίοι ζούσαν στις ίδιες περιοχές και συχνά είχαν την ίδια στάση απέναντι στις αρχές.

Κάτω από τους σεχταριστικούς και ρατσιστικούς διαχωρισμούς υπέβασκε ο οικονομικός ανταγωνισμός, μιας και οι Ιρλανδοί εργάτες είχαν γενικά λιγότερες δεξιότητες απ' ό,τι οι βιοτέχνες. Με αυτόν τον τρόπο οι μαθητευόμενοι Αγγλικής καταγωγής, έγιναν μέρος μιας αληθινής αγοράς εργασίας, καθώς έχασαν τα μακροχρόνια συμβόλαιά τους. Όταν συνέβη αυτό, βρήκαν τους εαυτούς τους μόλις ένα σκαλί πιο πάνω από τους Ιρλανδούς μετανάστες στην κλίμακα της μισθοδοσίας. Οι μαύροι εργάτες, που εργάζονταν ως οικιακοί βοηθοί ή ανειδίκευτοι, ήταν ακόμα πιο κάτω στην κλίμακα της μισθοδοσίας από τους Ιρλανδούς.

Την ίδια στιγμή, το γηραιότερο ανειδίκευτο κομμάτι της μισθωτής εργατικής τάξης -που συγκεντρώνονταν γύρω από τις προβλήτες και τα γιαπιά των οικοδομών- μεγάλωνε, καθώς το εμπόριο και οι οικοδομές επεκτείνονταν αμφότερα μετά την Επανάσταση.

Συνολικά, ο πληθυσμός αυξήθηκε ραγδαία. Η Νέα Υόρκη είχε πληθυσμό 60.000 το 1800, αλλά είχε διπλασιαστεί σε μέγεθος μέχρι το 1820. Το 1830, η Νέα Υόρκη είχε περισσότερους από 200.000 κατοίκους και 312.000 μέχρι το 1840.

Αυτή είναι μια γενική εικόνα της νέας εργατικής τάξης της Νέας Υόρκης.

Σε αυτές τις δεκαετίες, όλα τα κομμάτια της τάξης έδρασαν συλλογικά προς όφελός τους. Είναι μια περίπλοκη ιστορία, λόγω του αριθμού των δράσεων και της πολυδιάσπασης της τάξης. Αλλά θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε με μια γενίκευση. Η πιο συνηθισμένη μορφή αγώνα ήταν επίσης και η πιο στοιχειώδης: οι ταραχές.

Τώρα, κάποιες λεπτομέρειες. Από το 1801 μέχρι το 1832, οι μαύροι Νεοϋορκέζοι εξεγέρθηκαν τέσσερις φορές, για να αποτρέψουν την επιστροφή πρώην σκλάβων στους αφέντες τους εκτός πόλης. Αυτές οι προσπάθειες γενικά απέτυχαν, η περίπολος αντέδρασε βίαια και οι συμμετέχοντες καταδικάστηκαν σε ιδιαίτερα σκληρές ποινές. Οι λευκοί που ήθελαν την κατάργηση της δουλείας, ενώθηκαν με όσους καταδίκαιζαν αυτές τις

ταραχές. Έτσι, αυτές οι ταραχές μας δείχνουν την λαϊκή αυτενέργεια παρά την διαφωνία των ελίτ -για να μην αναφέρουμε τις φυλετικές διακρίσεις στην εφαρμογή των νόμων.

Υπήρξαν, επίσης, παρενοχλήσεις μαύρων εκκλησιών και θεάτρων από λευκούς, που κάποιες φορές εξελίχθηκαν σε ταραχές. Σε αυτές αναμείχτηκαν φτωχοί μετανάστες, αλλά μερικές φορές συμμετείχαν και πλούσιοι λευκοί και χωροφύλακες. Το 1826, σε μια περίπτωση ταραχών ενάντια σε Μαύρους, τα επεισόδια κράτησαν για τρεις μέρες, καταστρέφοντας Μαύρα σπίτια και εκκλησίες, από κοινού με σπίτια και εκκλησίες λευκών κληρικών που τάσσονταν υπέρ της κατάργησης της δουλείας.

Αλλά δεν υπήρχαν μόνο «συγκρούσεις» μεταξύ των μαύρων και των λευκών εργατών. Το 1802, λευκοί και μαύροι ναύτες απήργησαν για υψηλότερους μισθούς. Όπως με τις περισσότερες απεργίες αυτής της περιόδου, η μέθοδος ήταν κάτι που ο ιστορικός Eric Hobsbawm αποκάλεσε «συλλογική διαπραγμάτευση μέσω ταραχών». Σε αυτή την περίπτωση, οι απεργοί έθεσαν έκτος λειτουργίας τα καράβια που προσλάμβαναν με χαμηλότερους μισθούς. Οι λιμενεργάτες ενώθηκαν, επίσης, ανεξαρτήτως φυλετικών και θρησκευτικών διαφορών, για μαχητικές απεργίες, το 1825 και το 1828.

Οι δράσεις στους χώρους εργασίας από ειδικευμένους εργάτες, όπως οι τεχνίτες, δεν χρειάζονταν συνήθως να καταφεύγουν σε τέτοιο φυσικό καταναγκασμό, επειδή οι τεχνίτες κατείχαν το μονοπώλιο στις σχετικές δεξιότητες. Παρ' όλα αυτά, εκείνα τα χρόνια οι τεχνίτες έγιναν περισσότερο μαχητικοί. Οι απεργίες στους εξειδικευμένους κλάδους έλαβαν χώρα σε τρία κύματα, ξεκινώντας από το 1809, το 1822 και το 1829. Κάθε κύμα ήταν πιο μαχητικό και δυναμικό από το προηγούμενο -μιας και στοχοποιούσαν τους ειδικευμένους εργάτες που έσπαγαν την αλληλεγγύη. Το 1829, οι τεχνίτες ηγήθηκαν ενός κινήματος για τον περιορισμό της εργάσιμης ημέρας στις δέκα ώρες και δημιούργησαν το Κόμμα των Εργαζόμενων. Το κόμμα κατέρρευσε την ίδια χρονιά, αλλά οδήγησε στην ίδρυση του Γενικού Συνδικάτου, το 1833.

Ενώ οι εργάτες αποκτούσαν ολοένα μεγαλύτερη αυτοσυνείδηση ως τάξη, ξεκίνησαν να εμπλέκονται όλο και περισσότερο σε αυθόρμητες ταραχές, όπου συγκεντρώνονταν πλήθη, όπως σε ταβέρνες, θέατρα ή σε δρόμους. Τέτοιες ταραχές μπορεί να μην είχαν ξεκάθαρο πολιτικό ή οικονομικό αντικείμενο, αλλά ήταν στιγμές συλλογικής εμφάνισης της εργατικής τάξης – ή των εθνικών ή θρησκευτικών διαιρέσεων της τάξης. Τις πρώτες δεκαετίες του αιώνα, ένα τέτοιο γεγονός συνέβαινε περίπου τέσσερις φορές σε ένα χρόνο, αλλά στην περίοδο από το 1825 μέχρι το 1830, οι Νεοϋορκέζοι συμμετείχαν σε ταραχές με ρυθμό μία κάθε μήνα.

Συγκεκριμένα, μία από αυτές τις ταραχές ανησύχησε την ελίτ. Γνωστή ως η Εξέγερση των Χριστουγέννων του 1828, στην πραγματικότητα συνέβη την Πρωτοχρονιά. Ένα θορυβώδες πλήθος περίπου τεσσάρων χιλιάδων νεολαίων εργατών Αγγλικής καταγωγής, έφερε μαζί του τύμπανα και σφυρίχτρες και κατευθύνθηκε προς το Broadway όπου ζούσαν οι πλούσιοι. Καθ' οδόν προς τα εκεί, έσπασαν μια Αφρικανική εκκλησία και χτύπησαν τα μέλη της. Η περίπολος συνέλαβε αρκετούς ταραξίες, αλλά το πλήθος τους έσωσε και έτρεψε την περίπολο σε φυγή.

Το πλήθος μεγάλωσε σε μέγεθος και στράφηκε προς την εμπορική συνοικία, όπου έσπασαν τα καταστήματα. Στο Battery, έσπασαν παράθυρα σε μερικά από τα πιο πλούσια σπίτια της πόλης. Μετά κατευθύνθηκαν πίσω στο Broadway, επειδή ήξεραν πως οι πλούσιοι είχαν εκείνη την ώρα τη δικιά τους γιορτή στο City Hotel. Εκεί, το πλήθος έφραξε τις εξόδους,

μην επιτρέποντας στα αφεντικά να βγουν.

Ένα μεγάλο σώμα της περιπόλου εμφανίστηκε, αλλά οι ηγέτες του πλήθους κάλεσαν σε πεντάλεπτη ανακωχή. Αυτό επέτρεψε στην περίπολο να αναλογιστεί σε τι μάχη επρόκειτο να εμπλακεί. Όταν πέρασαν τα πέντε λεπτά, η περίπολος έκανε στην άκρη και το ηχηρό πλήθος παρέλασε μπροστά της προς το Broadway.

Αυτό το θέαμα απείθειας της εργατικής τάξης, έλαβε χώρα μπροστά στα μάτια των οικογενειών που είχαν τον έλεγχο της Νέας Υόρκης. Οι εφημερίδες ξεκίνησαν άμεσα να ζητούν μια μεγάλη επέκταση της περιπόλου και έτσι η Εξέγερση των Χριστουγέννων επιτάχυνε ένα σύνολο οριακών μεταρρυθμίσεων, που τελικά οδήγησαν στη δημιουργία του Αστυνομικού Τμήματος της Νέας Υόρκης (NYPD), το 1845.

Οι μεταρρυθμίσεις του 1845, μεγάλωσαν το αστυνομικό σώμα, το έκαναν επαγγελματικό και το συγκεντροποίησαν με μια πιο στρατιωτική ιεραρχία. Η περίπολος έγινε 24ωρη και απαγορεύτηκε στους αστυνομικούς να έχουν δεύτερη δουλειά. Ο μισθός αυξήθηκε και οι αστυνομικοί δεν έπαιρναν πλέον ποσοστό, από τα πρόστιμα που πλήρωναν οι παραβάτες.

Αυτό σήμαινε πως οι μπάτσοι δεν έβγαιναν πλέον για περιπολίες φάχνοντας πώς θα βγάλουν λεφτά για να ζήσουν, μια διαδικασία που θα μπορούσε να οδηγήσει σε παράξενες επιλογές διώξεων. Η εξάλειψη του συστήματος των προστίμων έδωσε στους διοικητές μεγαλύτερη ελευθερία στην χάραξη πολιτικής και προτεραιοτήτων – άρα έκανε το Τμήμα περισσότερο ευαίσθητο στις μεταβαλλόμενες ανάγκες των οικονομικών ελίτ.

Έτσι ξεκίνησε η αστυνόμευση της Νέας Υόρκης.

Νέα Υόρκη, Αμερική, 2015. Μπάτσοι πνίγουν μέχρι θανάτου, με λαβή, τον μικροπωλητή Eric Garner. Οι αιώνες περνάνε, οι μέθοδοι παραμένουν κλασικές.

Η ιστορία της αστυνόμευσης στον Νότο, είναι, όπως θα περίμενε κανείς, λίγο διαφορετική.

Μια από τις πρώτες μοντέρνες αστυνομίες, όπως τις ξέρουμε σήμερα, δημιουργήθηκε στο Τσάρλεστον, της Νότιας Καρολίνας, τα χρόνια πριν το Σώμα της Νέας Υόρκης γίνει πλήρως επαγγελματικό. Ο πρόγονος της αστυνομίας του Τσάρλεστον, δεν ήταν ένα σύνολο από αστικούς φρουρούς, αλλά περίπολοι σκλάβων που επιχειρούσαν στις αγροτικές περιοχές. Όπως το έθεσε ένας ιστορικός, «σε όλες τις (Νότιες) Πολιτείες (πριν τον Εμφύλιο Πόλεμο), έφιππες, ένοπλες περιπολίες της αστυνομίας, χτένιζαν την ύπαιθρο μέρα και νύχτα, εκφοβίζοντας, τρομοκρατώντας και αποκτηνώνοντας τους σκλάβους στην υποταγή και την μαλθακότητα».

Αυτές ήταν συνήθως δυνάμεις εθελοντών λευκών πολιτών, που είχαν δικά τους όπλα. Με τον καιρό, το σύστημα προσαρμόστηκε στην αστική ζωή. Ο πληθυσμός του Τσάρλεστον δεν εκτινάχθηκε σαν αυτόν της Νέας Υόρκης. Το 1820, υπήρχαν ακόμα λιγότεροι από 25.000 άνθρωποι – αλλά οι μισοί από αυτούς ήταν Μαύροι.

Ο μόνος τρόπος που είχε ο Νότος για να επιτύχει πραγματική εκβιομηχάνιση, ήταν να επιτρέψει στους σκλάβους να δουλέψουν ως μισθωτοί στις πόλεις. Μερικοί σκλάβοι ανήκαν απευθείας σε ιδιοκτήτες εργοστασίων, ειδικά στην πιο βιομηχανοποιημένη πόλη του Νότου, το Ρίτσμοντ. Οι περισσότεροι σκλάβοι στις πόλεις, ωστόσο, ανήκαν σε κάτοικους της πόλης που τους χρησιμοποιούσαν ως υπηρέτες και τους «νοίκιαζαν» σε εργοδότες που

πλήρωναν μισθούς.

Αρχικά, οι αφέντες εύρισκαν οι ίδιοι τις δουλειές για τους σκλάβους τους και έπαιρναν όλους τους μισθούς. Αλλά γρήγορα διαπίστωσαν πως τους συνέφερε περισσότερο να αφήνουν τους σκλάβους τους να βρίσκουν οι ίδιοι τις δουλειές τους, ενώ αυτοί εισέπρατταν ένα ποσό από τους σκλάβους για την ώρα που έλειπαν μακριά από τον αφέντη τους.

Αυτές οι νέες ρυθμίσεις άλλαξαν θεμελιωδώς τη σχέση μεταξύ των σκλάβων και των αφεντικών τους – για να μην αναφέρουμε τις σχέσεις μεταξύ των σκλάβων. Για μεγάλες χρονικές περιόδους, οι σκλάβοι έβγαιναν έξω υπό την άμεση επιτήρηση των αφεντικών τους και μπορούσαν να βγάζουν μετρητά για τους ίδιους πάνω και πέρα από τα ποσά που έδιναν στα αφεντικά τους. Πολλοί Αφροαμερικανοί μπορούσαν ακόμα και να σηκώνουν το κόστος της διαμονής εκτός των νοικοκυριών των αφεντικών. Οι σκλάβοι μπορούσαν να παντρεύονται και να συγκατοικούν ανεξάρτητα. Μέσα στις πρώτες δεκαετίες του 19ου αιώνα, το Τσάρλεστον είχε ένα Μαύρο προάστιο, κατοικημένο κυρίως από σκλάβους μαζί με κάποιους απελεύθερους.

Ο λευκός πληθυσμός του Νότου, τόσο στις πόλεις όσο και στην επαρχία, ζούσε υπό τον συνεχή φόβο της εξέγερσης. Στην επαρχία, ωστόσο, οι Μαύροι βρίσκονταν υπό συνεχή επιτήρηση και με το καθεστώς της εξαντλητικής εργασίας που επικρατούσε, υπήρχαν πολύ λίγες ευκαιρίες να αναπτύξουν πλατιές κοινωνικές σχέσεις. Οι δραματικά πιο ελεύθερες συνθήκες που επικρατούσαν στις πόλεις, σήμαιναν πως το κράτος έπρεπε να επέμβει, ώστε να κάνει την κατασταλτική δουλειά που συνήθως φρόντιζαν να κάνουν οι αφέντες των σκλάβων.

Μέχρι τη δεκαετία του 1820, η Φρουρά και η Περίπολος του Τσάρλεστον είχαν αναπτυχθεί, μέσω δοκιμών και λαθών, σε ένα αναγνωρίσιμο αστυνομικό σώμα μιας σύγχρονης πόλης, εκτελώντας τον καθημερινό εκφοβισμό του Μαύρου πληθυσμού και παραμένοντας σε επιφυλακή για την άμεση αντιμετώπιση και έλεγχο του πλήθους. Η μετατροπή της σε επαγγελματικό σώμα, προχώρησε περαιτέρω, όταν στα 1822 αποκαλύφθηκαν σχέδια για μια συντονισμένη εξέγερση των σκλάβων. Η εξέγερση τσακίστηκε και μετά από αυτό οι αριθμοί της αστυνομικής δύναμης αυξήθηκαν κι άλλο.

Η αστυνομική δύναμη του Νότου ήταν περισσότερο στρατιωτικοποιημένη από αυτή του Βορρά, ακόμα και πριν την μετατροπή της σε επαγγελματικό σώμα. Η έφιππη αστυνομία αποτελούσε εξαίρεση στο Βορρά, αλλά ήταν ο κανόνας στο Νότο. Και η αστυνομία του Νότου είχε τουφέκια με ξιφολόγχες.

Η ιστορία των αστυνομικών δυνάμεων διαφέρει σε όλες τις Αμερικάνικες πόλεις, αλλά μιας και αντιμετώπιζαν παρόμοια προβλήματα, καταστέλλοντας τους εργάτες των πόλεων και τους φτωχούς, έτειναν όλες τους στο να συγκλίνουν σε παρόμοιες θεσμικές λύσεις. Η εμπειρία του Νότου, ενισχύει την άποψη που ήταν ήδη ξεκάθαρη στο Βορρά: Ο ρατσισμός απέναντι στους Μαύρους, είναι ενσωματωμένος στην Αμερικάνικη αστυνομία από την πρώτη μέρα.

Φέργκιουσον, Αμερική, 2015. Μπάτσοι εναντίον μαύρου. Σαν να μην πέρασε μια μέρα από την εποχή που οι φυτείες στον Νότο έκαναν χρυσές δουλειές. Η σύγχρονη εργατική τάξη στις γειτονιές των πόλεων με τα χέρια ψηλά.

Πλησιάζοντας προς το τέλος, θα αναφερθώ λίγο στη Φιλαδέλφεια, αλλά πριν από αυτό, θα μιλήσω για κάποια πρότυπα που ισχύουν σε όλες τις περιπτώσεις.

Πρώτα απ' όλα, χρειάζεται να τοποθετήσουμε την αστυνόμευση στο πλαίσιο ενός μεγαλύτερου σχεδίου της άρχουσας τάξης για τη διαχείριση και τη μορφοποίηση της εργατικής τάξης. Στην αρχή, ανέφερα πως η ανάδυση των εργατικών εξεγέρσεων, συνέπεσε με την κατάρρευση των παλιών μεθόδων προσωπικής επιτήρησης της εργατικής δύναμης. Το κράτος παρενέβη ώστε να παρέχει επίβλεψη. Οι μπάτσοι ήταν μέρος αυτής της προσπάθειας, αλλά στον Νότο, το κράτος επέκτεινε επίσης τα προγράμματά του για ανακούφιση των φτωχών και δημόσια παιδεία.

Η δουλειά της αστυνομίας ενσωματώθηκε στο σύστημα ανακούφισης των φτωχών, μιας και οι χωροφύλακες δούλευαν στη καταγραφή των φτωχών και την τοποθέτησή τους σε πτωχοκομεία. Αυτό συνέβαινε ακόμα και πριν την μετατροπή της αστυνομίας σε επαγγελματικό σώμα – οι χωροφύλακες ξεχώριζαν τους φτωχούς σε «δικαιούχους» και σε «μη δικαιούχους». Αν οι άνθρωποι ήταν άνεργοι και δεν μπορούσαν να δουλέψουν, οι χωροφύλακες θα τους οδηγούσαν σε φιλανθρωπικά ιδρύματα της εκκλησίας ή της ίδιας της πόλης. Αλλά αν οι άνθρωποι ήταν σε θέση να δουλέψουν, τότε τους έκριναν ως «αργόσχολους» και τους έστελναν στη φρίκη των πτωχοκομείων.

Το σύστημα για την ανακούφιση των φτωχών, έπαιξε κρίσιμο ρόλο στη δημιουργία της αγοράς εργασίας. Η βασική λειτουργία του συστήματος, ήταν να κάνει την ανεργία τόσο ανυπόφορη και ταπεινωτική, ώστε οι άνθρωποι να θέλουν να κάνουν συνηθισμένες δουλειές με πολύ χαμηλούς μισθούς, μόνο και μόνο ώστε να την αποφύγουν. Με το να τιμωρεί τους πιο φτωχούς, ο καπιταλισμός δημιουργεί ένα χαμηλό βασικό όριο στην κλίμακα της μισθοδοσίας, τραβώντας όλη την κλίμακα προς τα κάτω.

Η αστυνομία δεν παίζει πλέον τόσο άμεσο ρόλο στην επιλογή των ανθρώπων προς ανακούφιση, αλλά συμμετέχει σε μεγάλο βαθμό στην τιμωρία. Όπως ξέρουμε, μεγάλο κομμάτι της δουλειάς της αστυνομίας είναι να κάνει ανυπόφορη τη ζωή των ανέργων στους δρόμους.

Η άνοδος της σύγχρονης αστυνόμευσης, συμπίπτει με την άνοδο της δημόσιας εκπαίδευσης. Τα δημόσια σχολεία εκπαιδεύουν τα παιδιά στην πειθαρχία του καπιταλιστικού εργασιακού χώρου. Τα παιδιά χωρίζονται από τις οικογένειες τους, για να φέρουν εις πέρας μια σειρά εργασιών μαζί με άλλα παιδιά, υπό την καθοδήγηση μιας αυταρχικής φιγούρας και σύμφωνα με ένα ωρολόγιο πρόγραμμα. Το κίνημα των σχολικών μεταρρυθμίσεων των δεκαετιών του 1830 και του 1840, στόχευε, επίσης, στη διαμόρφωση του ηθικού χαρακτήρα των μαθητών. Το αποτέλεσμα αυτών των μεταρρυθμίσεων υποτίθεται πως θα ήταν η εθελούσια υπακοή των μαθητών στην εξουσία, η δυνατότητά τους να δουλεύουν σκληρά, ο αυτοέλεγχος και η αναβολή της ικανοποίησης.

Στη πραγματικότητα, οι ιδέες του καλού πολίτη-υπηκόου που προέκυψαν από το κίνημα της σχολικής μεταρρύθμισης, ήταν τέλεια ευθυγραμμισμένες με τις ιδέες της εγκληματολογίας που δημιουργήθηκαν για την κατηγοριοποίηση των ανθρώπων στο δρόμο. Η αστυνομία έπρεπε να επικεντρώνεται όχι μόνο στο έγκλημα, αλλά και στους τύπους των εγκληματιών – μια μέθοδος δημιουργίας προφίλ, βασισμένη υποτίθεται σε επιστημονικά κριτήρια. Η «παραβατικότητα της νεολαίας», για παράδειγμα, είναι μια ιδέα που είναι κοινή στην

εκπαίδευση και την αστυνόμευση – και βοήθησε στην σύνδεση και των δύο στην πράξη.

Η ιδεολογία του «καλού υπηκόου», υποτίθεται πως θα είχε μεγάλη επίδραση στα κεφάλια των μαθητών, ενθαρρύνοντάς τους να σκεφτούν πως τα προβλήματα της κοινωνίας προέρχονται από τις πράξεις των «κακών». Ένας βασικός στόχος της εκπαίδευσης, σύμφωνα με τον μεταρρυθμιστή Horace Mann, θα έπρεπε να ήταν η εμφύτευση μιας συγκεκριμένης συνείδησης στους μαθητές – ώστε να πειθαρχήσουν τη δική τους συμπεριφορά και να ξεκινήσουν να αστυνομεύουν τους εαυτούς τους. Με τα λόγια του Man, ο στόχος ήταν, τα παιδιά «να σκέφτονται το καθήκον και όχι τον αστυνομικό».

Είναι περιττό να πούμε πως το αναλυτικό σχήμα για τον διαχωρισμό της κοινωνίας ανάμεσα στους καλούς και τους κακούς, είναι τέλειο για τη δημιουργία αποδιοπομπαίων τράγων – ιδίως αν βασίζονται στη φυλή ή το χρώμα του δέρματος. Ένα τέτοιο ηθικιστικό σχήμα ήταν (και είναι) ευθέως ανταγωνιστικό προς μια ταξικά συνειδητή κοσμοθεωρία, που αναγνωρίζει ως βασικό ανταγωνισμό της κοινωνίας, αυτόν ανάμεσα στους εκμεταλλευτές και τους εκμεταλλεζόμενους. Επομένως, η δράση της αστυνομίας προχωρά πέρα από την απλή καταστολή, «διδάσκοντας» μια ιδεολογία του καλού και του κακού πολίτη-υπηκόου, η οποία συνυφαίνεται με τα μαθήματα της σχολικής αίθουσας και του πτωχοκομείου.

Το γενικό συμπέρασμα εδώ, είναι πως η εφεύρεση της αστυνομίας ήταν μέρος μιας ευρύτερης επέκτασης της κρατικής δραστηριότητας, ώστε να αποκτήσει έλεγχο στην καθημερινή συμπεριφορά της εργατικής τάξης. Η εκπαίδευση, η ανακούφιση των φτωχών και η αστυνομική δουλειά, όλα στόχευαν στη διαμόρφωση των εργατών ώστε να γίνουν χρήσιμοι -και αφοσιωμένοι- στην τάξη των καπιταλιστών.

Μπάτσοι κάνουν τη δουλειά τους. Η εμβληματική φωτογραφία από τις διαδηλώσεις ενάντια στην αστυνομία στην Αμερική, που κάνει το γύρο του κόσμου αυτές τις ημέρες.

Το επόμενο γενικό συμπέρασμα είναι σχετικό με κάτι που όλοι γνωρίζουμε:

Υπάρχει ο Νόμος ... και υπάρχει και το τι κάνουν οι μπάτσοι.

Μερικά λόγια, πρώτον, σχετικά με τον νόμο: Ασχέτως με το τι έχετε μάθει στις σχολικές αίθουσες, ο νόμος δεν είναι το πλαίσιο με το οποίο λειτουργεί η κοινωνία. Ο νόμος είναι προϊόν του τρόπου με τον οποίο λειτουργεί η κοινωνία, αλλά δεν επεξηγεί τον τρόπο με τον οποίο αυτή λειτουργεί στην πραγματικότητα. Επίσης, ο νόμος δεν είναι ένα πλαίσιο για το πώς θα έπρεπε να λειτουργεί η κοινωνία, ακόμα και αν μερικοί άνθρωποι τρέφουν αυτή την ελπίδα.

Ο νόμος είναι, στην πραγματικότητα, ένα εργαλείο, μεταξύ άλλων, στα χέρια όσων έχουν την δύναμη να τον εφαρμόζουν για να επηρεάσουν την πορεία των γεγονότων. Οι εταιρίες έχουν τη δύναμη να χρησιμοποιήσουν αυτό το εργαλείο επειδή μπορούν να προσλάβουν ακριβούς δικηγόρους. Πολιτικοί, εισαγγελείς και αστυνομία έχουν επίσης τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσουν το νόμο.

Τώρα, ειδικότερα, σχετικά με τους μπάτσους και τον νόμο. Ο νόμος έχει πολλές περισσότερες διατάξεις από όσες πραγματικά χρησιμοποιούν, άρα η επιβολή τους είναι πάντοτε επιλεκτική. Αυτό σημαίνει πως πάντοτε δημιουργούν προφίλ ανάλογα με ποιο κομμάτι του πληθυσμού θέλουν να στοχοποιήσουν και διαλέγουν τα είδη της συμπεριφοράς που θέλουν να αλλάξουν. Επίσης, σημαίνει πως οι μπάτσοι έχουν μια μόνιμη ευκαιρία να

διαφθαρούν. Αν έχουν την δυνατότητα να διαλέγουν ποιος θα διωχθεί για ένα έγκλημα, μπορούν και να απαιτήσουν μια αμοιβή και για αυτόν που δεν θα υποστεί διώξεις.

Ένας άλλος τρόπος να εξετάσουμε την απόσταση μεταξύ του νόμου και των πράξεων των μπάτσων, είναι να εξετάσουμε την κοινή πεποίθηση πως η τιμωρία ξεκινά μετά την καταδίκη σε ένα δικαστήριο. Όποιος έχει εμπλακεί με μπάτσους, θα σας πει πως η τιμωρία ξεκινά από την στιγμή που απλώνουν τα χέρια τους επάνω σου. Μπορούν να σε συλλάβουν και να σε βάλουν φυλακή χωρίς να σε κατηγορήσουν για οτιδήποτε. Αυτό είναι τιμωρία, και το ξέρουν. Για να μην αναφέρουμε την φυσική κακοποίηση που μπορεί να υποστεί κανείς ή τους τρόπους με τους οποίους μπορούν να σε αντιμετωπίσουν ακόμα και αν δε σε συλλάβουν.

Έτσι, οι μπάτσοι δίνουν διαταγές σε ανθρώπους καθημερινά, χωρίς δικαστική εντολή και τιμωρούν ανθρώπους καθημερινά χωρίς απόφαση δικαστηρίου. Προφανώς, λοιπόν, κάποιες βασικές λειτουργίες της αστυνομίας δεν είναι γραμμένες στον νόμο. Είναι μέρος της αστυνομικής κουλτούρας ότι οι μπάτσοι μαθαίνουν ο ένας από τον άλλο, με την ενθάρρυνση και την κατεύθυνση των διοικητών τους.

Αυτό μας φέρνει πίσω στο σημείο από το οποίο ξεκινήσαμε αρχικά. Ο νόμος αντιμετωπίζει εγκλήματα, και τα άτομα κατηγορούνται για εγκληματικές πράξεις. Αλλά η αστυνομία εφευρέθηκε, στην πραγματικότητα, για να αντιμετωπίζει αυτό στο οποίο μετατράπηκαν οι εργάτες και οι φτωχοί μέσω των συλλογικών εκφράσεών τους: Οι μπάτσοι έρχονται αντιμέτωποι με πλήθη, γειτονιές, στοχευμένα κομμάτια του πληθυσμού – όλα συλλογικές οντότητες.

Για να το πράξουν αυτό, οι μπάτσοι μπορεί και να χρησιμοποιήσουν το νόμο, αλλά οι γενικές οδηγίες τους δίνονται ως πολιτική του σώματος, είτε από τους διοικητές τους είτε από το ένστικτό τους ως μπάτσοι. Οι κατευθυντήριες οδηγίες της αστυνομίας έχουν, πολύ συχνά, συλλογική φύση – λόγου χάρη, για την απόκτηση του ελέγχου σε μια γειτονιά «ανομίας». Όταν αποφασίζουν να το πράξουν, βρίσκουν και τους νόμους που θα χρησιμοποιήσουν.

Αυτό είναι το νόημα των πολιτικών όπως η «μηδενική ανοχή»^[5] ή τα «σπασμένα παράθυρα»^[6]. Πολιτικές οι οποίες -για να είμαστε ειλικρινείς- στο παρελθόν θα μπορούσαν να ονομαστούν και ως πολιτικές του τύπου «αράπη μην παίρνεις αέρα». Ο σκοπός είναι ο εκφοβισμός και η απόκτηση ελέγχου πάνω σε μια μάζα ανθρώπων, μέσω της αντιμετώπισης κάποιων από αυτούς. Τέτοιες τακτικές ενσωματώθηκαν στο αστυνομικό έργο από την αρχή. Ο νόμος είναι ένα εργαλείο για τον έλεγχο των ατόμων, αλλά ο αληθινός σκοπός είναι ο έλεγχος μεγαλύτερων μαζών.

Τελειώνοντας, θα αναφερθώ σε μερικές εναλλακτικές.

Μια από αυτές είναι ένα δικαϊκό σύστημα, το οποίο υπήρξε στις Ηνωμένες Πολιτείες πριν από την άνοδο της αστυνομίας. Έχει καταγραφεί επαρκώς για την περίπτωση της Φιλαδέλφειας, οπότε αυτό είναι το μέρος στο οποίο θα αναφερθώ. Η Αποικιοκρατική Φιλαδέλφεια ανέπτυξε ένα σύστημα στο οποίο λάμβαναν χώρα οι περισσότερες ποινικές διώξεις. Το αποκαλούσαν «κατώτερα δικαστήρια». Ο δήμαρχος και οι δημογέροντες εκτελούσαν χρέη δικαστών – οι μάγιστροι. Οι φτωχοί άνθρωποι κρατούσαν ένα μέρος από τις οικονομίες τους, ώστε να μπορούν να πληρώσουν την αμοιβή του μάγιστρου για την ακρόαση της υπόθεσής τους.

Τότε, όπως και τώρα, τα περισσότερα εγκλήματα διαπράττονταν από φτωχούς ανθρώπους ενάντια σε φτωχούς. Σε αυτά τα δικαστήρια, το θύμα της επίθεσης, κλοπής ή δυσφήμισης, θα είχε το ρόλο του κατηγορούμενου. Ένας χωροφύλακας μπορεί να εμπλεκόταν ώστε να φέρει τον κατηγορούμενο ενώπιον του δικαστηρίου, αλλά αυτό δεν είναι το ίδιο πράγμα με έναν μπάτσο που κάνει συλλήψεις. Όλες οι δράσεις ήταν αποτέλεσμα των επιθυμιών του θύματος, όχι των στοχεύσεων του κράτους. Ο κατηγορούμενος μπορούσε, επίσης, να κάνει και αυτός μήνυση σε αυτόν που τον κατηγορούσε.

Δεν υπήρχε εμπλοκή δικηγόρων από καμία πλευρά, οπότε τα μόνα έξοδα ήταν η αμοιβή του μάγιστρου. Το σύστημα δεν ήταν τέλει επειδή ο δικαστής μπορεί να ήταν διεφθαρμένος, και η ζωή των φτωχών δεν σταματούσε να είναι μίζερη επειδή κέρδιζαν σε μια δίκη. Αλλά το σύστημα ήταν αρκετά δημοφιλές και συνέχισε να λειτουργεί για αρκετό καιρό, ακόμα και μετά την παράλληλη ανάπτυξη της σύγχρονης αστυνομίας και των κρατικών εισαγγελιών.

Η εμφάνιση της αστυνομίας, που συνέβη παράλληλα με την άνοδο των εισαγγελιών, σήμαινε πως το κράτος έβαζε το χέρι του στις δουλειές της δικαιοσύνης. Στο δικαστήριο, μπορεί να ελπίζεις πως θα σε αντιμετωπίσουν σαν αθώο μέχρι να αποδειχθείς ένοχος. Πριν φτάσεις στο δικαστήριο, ωστόσο, πρέπει να περάσεις από τα χέρια των μπάτσων και των εισαγγελέων που οπωσδήποτε δεν σου συμπεριφέρονται σαν να είσαι αθώος. Τους δίνεται η ευκαιρία να σε πιέσουν ή να σε βασανίσουν ώστε να ομολογήσεις -στους καιρούς μας ομολογείς και με τη μορφή της συμφωνημένης απολογίας ύστερα από διαπραγματεύσεις με τον κατηγορο-[7] πριν καν φτάσεις στο δικαστήριο.

Το σύστημα των «κατώτερων δικαστηρίων» -όσο άδικο και αν κατέληξε να είναι μιας και κυριαρχήθηκε από τους μπάτσους και τους εισαγγελείς-, έδειξε στους κάτοικους της Φιλαδέλφειας πως ήταν δυνατή μια εναλλακτική, η οποία έμοιαζε περισσότερο με επίλυση διαφορών μεταξύ ίσων.

Αυτό είναι το κλειδί – μπορούμε να ξαναφτιάξουμε μια διαθέσιμη εναλλακτική αν καταργήσουμε τις άνισες κοινωνικές σχέσεις, για την υπεράσπιση των οποίων εφευρέθηκε η αστυνομία. Όταν οι εργάτες του Παρισιού κατέλαβαν την πόλη για δύο μήνες το 1871, εγκατέστησαν μια κυβέρνηση με το παλιό όνομα της Κομμούνας. Οι αρχές της κοινωνικής ισότητας στο Παρίσι ελαχιστοποίησαν την ανάγκη για καταστολή και επέτρεψαν στους Κομμουνάρους να πειραματιστούν, καταργώντας την αστυνομία ως ένα κρατικό σώμα, ξεχωριστό από την ιδιότητα του πολίτη. Οι πολίτες εξέλεξαν τους δικούς τους λειτουργούς για τη δημόσια ασφάλεια, οι οποίοι λογοδοτούσαν στο εκλογικό σώμα και ήταν άμεσα ανακλητοί.

Αυτό δεν καθιερώθηκε ποτέ σε μόνιμη βάση, μιας και η πόλη από την πρώτη μέρα βρισκόταν μονίμως σε πολιορκία, αλλά οι Κομμουνάροι είχαν τη σωστή ιδέα. Για να νικήσουμε ένα καθεστώς αστυνομικής καταστολής, η κρίσιμη δουλειά είναι να ζήσουμε σύμφωνα με το παράδειγμα της Κομμούνας -δηλαδή, να χτίσουμε μια αυτοκυβερνώμενη κοινότητα των ίσων. Αυτό είναι που κι εμείς οφείλουμε να κάνουμε.

Μερικές πηγές.

Για τον νόμο και την τάξη στον Ευρωπαϊκό Μεσαίωνα:

Tigar, Michael. Law and the Rise of Capitalism. New York: Monthly Review Press, 2000.

Για την εργατική τάξη και την αστυνομία στην Αγγλία:

Thompson, E. P. *The Making of the English Working Class*. Vintage, 1966.

Farrell, Audrey. *Crime, Class and Corruption*. Bookmarks, 1995.

Για την ιστορία της αστυνομίας στην Αμερική και τις λειτουργίες της:

Williams, Kristian. *Our Enemies in Blue: Police and Power in America*. Revised Edition. South End Press, 2007.

Silberman, Charles E. *Criminal Violence, Criminal Justice*. First Edition. New York: Vintage, 1980.

Η κύρια πηγή για την εξέλιξη της αστυνομίας στις μεγάλες πόλεις των Η.Π.Α.:

Bacon, Selden Daskam. *The Early Development of American Municipal Police: A Study of the Evolution of Formal Controls in a Changing Society*. Two volumes. University Microfilms, 1939.

Συγκεκριμένες πηγές για την Νέα Υόρκη, τη Φιλαδέλφεια και τον Νότο:

Gilje, Paul A. *The Road to Mobocracy: Popular Disorder in New York City, 1763-1834*. The University of North Carolina Press, 1987.

Steinberg, Allen. *The Transformation of Criminal Justice: Philadelphia, 1800-1880*. 1st edition. Chapel Hill: The University of North Carolina Press, 1989.

Wade, Richard C. *Slavery in the Cities: The South 1820–1860*. Oxford University Press, 1964.

Για τα πρώτα χρόνια της δημόσιας εκπαίδευσης στις Η.Π.Α.:

Bowles, Samuel, and Herbert Gintis. *Schooling In Capitalist America: Educational Reform and the Contradictions of Economic Life*. Reprint. Haymarket Books, 2011.

Σημειώσεις:

[1] Αναφέρεται στην ιστορική διαδικασία των «περιφράξεων» που έλαβε χώρα στην Αγγλία από τον 16ο έως και τον 19ο αιώνα. Οι περιφράξεις απέσπασαν διά της βίας από τους αγρότες τη γη τους, που έως τότε θεωρούνταν κοινόκτητη, και την έδωσαν σε τσιφλικάδες και αριστοκράτες. Οι περιφράξεις δημιούργησαν μια εργατική τάξη που δεν κατείχε κανένα μέσο παραγωγής και έπρεπε να πουλήσει την δυνατότητά της για εργασία. Έτσι γεννήθηκε το σύγχρονο «προλεταριάτο».

Βλ. ενδεικτικά: Thompson, E.P. (1991). *The Making of the English Working Class*. Penguin

[2] Στο πρωτότυπο constables. Οι αστυφύλακες στην Αγγλία πριν τον 17ο αιώνα -και μέχρι τον 19ο- παραδοσιακά εκλέγονταν από τα μέλη κάθε ενορίας, αλλά από το 1617 και μετά διορίζονταν από τον μάγιστρο κάθε κομητείας.

Βλ. ενδεικτικά: Markham, Sir Frank, *History of Milton Keynes and District*, vol.1 (1973) p276-7,

[3] Ο Νόμος της Σφραγίδας (Stamp Act), ήταν νόμος του Κοινοβουλίου της Μεγάλης Βρετανίας, που επέβαλε απευθείας φορολογία στις αποικίες της Βρετανικής Αμερικής και

απαιτούσε για πολλά έντυπα υλικά που παράγονταν στις αποικίες να τυπώνονται σε σφραγισμένο χαρτί, το οποίο κατασκευαζόταν στο Λονδίνο και έφερε ανάγλυφη σφραγίδα εσόδων. Αυτά τα τυπωμένα υλικά ήταν νομικά έγγραφα, περιοδικά, κάρτες παιγνίων, εφημερίδες και πολλοί άλλοι τύποι χαρτιού που χρησιμοποιούνταν στις αποικίες.
Βλ. ενδεικτικά: http://en.wikipedia.org/wiki/Stamp_Act_1765

[4] Στο πρωτότυπο racial profiling. Η τακτική των διωκτικών αρχών να θεωρούν υπόπτους ή να στοχοποιούν άτομα, με βάση παρατηρούμενα χαρακτηριστικά εμφάνισης ή συμπεριφοράς. Αποτελεί πάγια, ανομολόγητη τακτική, των αστυνομιών ανά τον κόσμο. Στην Ελλάδα χρησιμοποιείται είτε για την στοχοποίηση μεταναστών ή Ρομά, είτε για την στοχοποίηση διαδηλωτών που θεωρούνται «ύποπτοι».
Βλ. ενδεικτικά: http://en.wikipedia.org/wiki/Racial_profiling

[5] Πολιτικές μηδενικής ανοχής, (zero tolerance policies). Μια πολιτική μηδενικής ανοχής εφαρμόζει αυτόματα μια τιμωρία για παραβάσεις ενός δεδομένου κανόνα ή νόμου, με σκοπό να εξαλείψει την εκάστοτε παραβατική πράξη. Οι πολιτικές μηδενικής ανοχής μελετώνται στην εγκληματολογία και είναι κοινές στα επίσημα συστήματα αστυνόμευσης ανά τον κόσμο, όπως και σε σχολεία και εκπαιδευτικά ιδρύματα, ιδίως στις Η.Π.Α., με αποτελέσματα τα τελευταία χρόνια να αμφισβητούνται όλο και περισσότερο. Σύμφωνα με τους μελετητές, μηδενική ανοχή είναι η ιδέα να δίνεται λευκή κάρτα στην αστυνομία για την άκαμπτη καταστολή της μικροπαραβατικότητας, των άστεγων ανθρώπων και όποιων προβλημάτων συνδέονται με αυτούς. Η μηδενική ανοχή αποτελεί προπύργιο της νεοσυντηρητικής ιδεολογίας. Ο όρος «μηδενική ανοχή» εμφανίζεται για πρώτη φορά σε μια αναφορά του αστυνομικού τμήματος της Νέας Υόρκης το 1994, ενώ η ιδέα πίσω από αυτόν μπορεί να εντοπιστεί στον Νόμο περί Ασφαλών και Καθαρών Γειτονιών, που ψηφίστηκε στην πολιτεία του New Jersey, το 1973.

[6] Θεωρία των Σπασμένων Παραθύρων (Broken Windows Theory). Νεοσυντηρητική θεωρία στα πλαίσια των πολιτικών μηδενικής ανοχής, εισηγητές της οποίας είναι οι συντηρητικοί James Q. Wilson και George L. Celling, και πρωτοδημοσιεύτηκε στο περιοδικό The Atlantic Monthly το 1982. Βασίστηκε σε ένα πείραμα που διεξήγαγε ο ψυχολόγος του πανεπιστημίου του Stanford, Phillip Zimbardo. Σύμφωνα με αυτή την θεωρία, αν σε μια γειτονιά αφήνονται να υπάρχουν μικροκαταστροφές, δεν είναι περιποιημένη ή υπάρχει μικροπαραβατικότητα, τότε το έγκλημα αυξάνεται σε ποσότητα όσο και σε «ποιότητα», μιας και δίνεται η εικόνα μιας παρατημένης γειτονιάς. Η θεωρία χρησιμοποιήθηκε ως βάση για αρκετές αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις των «αντιεγκληματικών» πολιτικών, συμπεριλαμβανομένης και της τακτικής «σταμάτα, ρώτα και ψάξε», την οποία εφαρμόζει το αστυνομικό τμήμα της Νέας Υόρκης. Αποτελεί επίσης τη βάση για τις πολιτικές «εξευγενισμού» (gentrification), που έχουν ως στόχο την αύξηση των αξιών γης και των ενοικίων, την εκδίωξη των φτωχότερων κατοίκων όσο και τον έλεγχό τους. Κινήματα και κινήσεις πολιτών ενάντια στην αστυνομική βαρβαρότητα ασκούν έντονη κριτική στη θεωρία, όσο και στις πολιτικές μηδενικής ανοχής, θεωρώντας τες υπεύθυνες για τις δολοφονίες Μαύρων, κυρίως, πολιτών από τα αστυνομικά σώματα των Η.Π.Α.

[7] Στο πρωτότυπο plea bargain. Η διαπραγμάτευση στο στάδιο της προανάκρισης και η αποδοχή των κατηγοριών από τον κατηγορούμενο στην απολογία του, με σκοπό την ευνοϊκότερη μεταχείρισή του από το δικαστήριο και τη μείωση της ποινής, απαντάται μόνο στο Αγγλοσαξονικό Δίκαιο. Δεν υπάρχει στο Ελληνικό, ούτε στο Ευρωπαϊκό δίκαιο.

Πηγή: http://www.provo.gr/the_origins_of_police/